

Hallaç Pamuđu

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Aralık 2020

Bir sözcüğün manifestosu ve oldukça yaralı bir sözcük yamaları sökük dikişleri de patlamış iken o yaranın.

Yarenlik eden bir sözlük belki de hicabın doruğunda bir evrenin evreleri ve kaybolmaya yüz tutmuş güneşin kulağından çekip de sürüklediğim...

Kulağıma küpe yaptığım yıldızlar ve kaçınıcı gezegen olduğumu unuttuğum hele ki uydusu iken sevginin ve tek maruzatım iken sevmek.

Huda'nın ol, dediği.

Bir kible.

Bir minval.

Bir rakım.

Varamadığım.

Ve ulaşılması mümkün olmayan.

Hiçliđe gölge düşüren duygular belki de varlığımdaki bunca kat izi.

Kat ettiğim yollar, serildiğim zemin ve üzerinden atladığım çukurlar.

Ömür dediğin ne ki hem?

Lafügüzaf.

Hallaç pamuğu gibi didiklediğim mi didiklendiğim mi yoksa diklendiğim...

Sözcükler pompalayan kalbim sonra damarlarımdaki imgeler her an pıhtı yapma ihtimali ile tansiyonumun zirve yaptığı.

Geçkin mi geçişken mi?

Kaçkın belki de ve gözlerimi kaçırdığım.

İşte ruhum infilak etti bir kez daha ve tüm günü derleyip toparlayıp tam da saadete kavuşacakken...

Tılsımlı bir sözcük peyda oldu sonra büyülü bir ses ve mizansende dolunay bense dolup dolup taşıtım ve şaşkınlığıma mahal veren binlerce etmen.

Gayya kuyusu sık sık içine düştüğüm.

Metazori olmayan bir gülümseme dilerken evrenden ve evren benden ne isterken bilemediğim bu anlamda beyin fırtınası yaptığım bazense akıl tutulmasıyla tüm akıl insanların önünde saygı ile eğildiğim.

Vurucu bir imge rüzgârı tuttuğum ve tutulduğum.

Kaydım kuytum da yok madem hele ki seneler evvel boşa düştüğüm elbet kimlik numaramı kayıt ettirmediğim için kimliğime vatandaş statüsünden bile yoksun iken.

Yokluk ne ki hem?

Varlıksa bir var bir yok.

Bir masala denk düştüğüm belki de masanın kırık ayağı ve bacak bacak üstüne atan ünlem işareti bense bir imleç olma hayaliyle her günü sözüm ona güzel yaşayacağım inancıyla koşa koşa geldiğim.

Kaçtığım ne ise bazense insanların benden kaçtığı bu yüzden tehir ettiğim beraberlikler elbet insan

neslinin son örneği iken içimdeki turkuaz renkli o fırtına ve de içine saklandığım gök kuşağı ve aralıksız ihbar ediyorum içimdeki bilinmezi ve bilindik ne varsa sayıp döküyorum ruhumun güzergâhında bazen kanaviçe açılar var bazense tutukluk yapan silahım-pardon kalemim.

Bir m/eziyet içimde saklı ve c/esaret örneği aralıksız sorguluyorum kendimi ve yasıyorum ve yazıyorum ki yaşadığıma emin olayım.

Akıl karı mı şimdi?

Öncemsizim çünkü öncemde sadece okuyordum.

Sonrasızım belki de öncemi m/imleyip an'ımı dondurup yarına şimdiden dikte ettiğim.

Harala gürele sevmekse maruzatım var ya da başı olmayan masallara tutkunluğum ve sonumu filan da merak etmiyorum çünkü içimdeki sayacın sonlanmaya niyeti yok asla.

Bir repertuar ise içimde saklı olan iyi de ben hangi birini anlatırım da ömür yetecek mi b/akalım?

Gümleyen bir tümce ve gürleyen sesi göğün oysaki evren süt liman ve insanlık hem inzivada hem içtimada.

Bir ses bombası iken içime düşen elbet dile gelmeli sessizliğin sesi ve işte canımı en çok sıkan ve yakan.

Külliyen de doğru hani söylediklerim elbet hayal gücüme yenik düşüp gözüm açık gördüğüm rüyaları sonlandırıp gözümü kapadığım ve gözüm kapalı iken bile kolaylıkla gördüğüm gerçekler.

Akla zarar olduğum için belki de rüzgârı yok sayıyorum hele ki rüzgârın da ta kendisi iken ve içimde uçuşan ve de içimde ukde kalan yapraklar elbet içimde saklı yazılmamış romanın kopuk yapraklarından kendime inşa ettiğim bir yeryüzü cenneti gözümünden sakındığım bazense aralıksız yakındığım...

Her anlamda.

Her bağlaçta.

Ve devasa ayrıacı sürükleyip bir rüyadan diğerine sektiğim ve yaldızlı yolunda yalnızlığın içimdeki binlerce ses ve mizaç bir bir dile gelip de kendimi yatırdığım o izafî ameliyat masası sanırım kendimi deşmeyi be kesip biçmeyi de bir ömür sevmişken belki de acılardan beslendiğime kani yorgunluğumu haraç mezat satmışken ve güncemden kalan son sayfa günü hizaya getirdiğim ve aralıksız duyumsadığım kadar hayatı da iliklerime kadar hisseder ve yaşarken hem de yaşatmak adına umudumu...